

Ár 2016, föstudaginn 11. mars, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 2/2016:**

**M og
N
gegn
F**

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M og N hér eftir nefnd sóknaraðilar, annars vegar og F hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 13. janúar 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. 12. janúar 2016. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 15. janúar 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi/tölvupósti dags. 12. febrúar 2016. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 12. febrúar 2016, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 25. febrúar 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 11. mars 2016.

II.

Málsatvik.

Á grundvelli samkomulags um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga, sem undirritað var 22. desember 2010 milli Samtaka fjármálafyrirtækja, Íbúðalánasjóðs, Landssamtaka lífeyrissjóða, slitastjórnar SPRON og slitastjórnar Frjálsa fjárfestingarbankans, gerðu sóknaraðilar sem skuldarar og varnaraðili sem umsjónaraðili með skuldaaðlögunarferlinu, sbr. 6. og 8. gr. samkomulagsins, samning um sértæka skuldaaðlögun og var samningurinn undirritaður þann 9. júlí 2012. Samkvæmt samningnum námu skuldir sóknaraðila samtals kr. 44.779.776 og skyldu sóknaraðilar greiða kr. 194.344 mánaðarlega í 36 mánuði til kröfuhafa sem skiptust þannig að kr. 27.000 var ráðstafað upp í bílalán og kr. 167.344 voru greiddar upp í sammingskröfu. Að þeim tíma liðnum kæmu kr. 3.928.882 til afskrifta ef samningur aðila yrði þá í skilum. Auk varnaraðila áttu FG og FD sammingskröfur á hendur sóknaraðilum. Þá áttu AF lífeyrissjóðurinn og Lánasjóður íslenskra námsmanna kröfur á hendur sóknaraðilum sem voru utan sammingsins. Gerði samningurinn ráð fyrir að þær kröfur yrðu frystar á samningstímanum og kæmu til greiðslu að honum loknum. Samningurinn gerði jafnframt ráð fyrir því að skuldabréf nr. X og Y sem tryggð voru með sjálfskuldarábyrgðum yrðu fryst á samningstímanum með vísan til 14. gr. samkomulagsins.

Árið 2013 fékk M heilablóðfall í Bandaríkjunum og vegna mikils kostnaðar sem því fylgdi fóru sóknaraðilar fram á það við varnaraðila að fresta samningnum um sex

mánuði. Á grundvelli 2. mgr. 20. gr. samkomulags um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga gerðu kröfuhafar samningskrafna, þ.e. varnaraðili, FD og FG og sóknaraðilar viðauka við samninginn sem var undirritaður þann 6. nóvember 2013. Fól viðaukinn í sér að sex greiðslur með gjalddögum 1. ágúst 2013 til og með 1. janúar 2014 yrðu greiddar í lok samningstímans, eða mánaðarlega frá 1. ágúst 2015 til og með 1. janúar 2016. Gildistími samningsins lengdist því um sex mánuði og áttu lok samningsins að vera þann 1. janúar 2016 að því gefnu að lántakar stæðu við 36 greiðslur samkvæmt samningnum og viðaukanum.

Við lok upphaflegs samningstíma fengu sóknaraðilar innheimtubréf vegna krafna sem höfðu verið frystar fram að því tímamarki samkvæmt upphaflega samningnum. Hófst þá deilur þær sem hér er um fjallað. Í kjölfar vanefnda sóknaraðila á samningnum og áskorana frá varnaraðila til sóknaraðila um að koma samningnum í skil var samningurinn felldur niður 8. desember 2015 með vísan til 20. gr. samkomulags um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðilar krefjast þess að varnaraðili felli niður/afskrifi eftirstöðvar greiðslna í samningi um sértæka skuldaaðlögun dags. 9. júlí 2012/viðauka við samning dag. 6. nóvember 2013.

Sóknaraðilar vísa til þess að þann 1. ágúst 2015 þegar hinum upphaflega samningi hafi lokið og viðaukinn hafi tekið við í sex mánuði hafi þau byrjað að fá rukkanir frá nokkrum af þeim aðilum sem hafi átt aðild að samningnum eins og til dæmis AF lífeyrissjóðnum, LÍN og FD. Í kjölfarið hafi sóknaraðilar strax haft samband við varnaraðila þar sem þau mótmæltu þessu enda hafi greiðslubyrðin verið orðin alltof há. Sóknaraðilar halda því fram að þrátt fyrir augljósar auknar byrðar hafi ekki verið neinn áhugi á að koma hið minnsta til móts við þau og hafi varnaraðili hótad því að ef þau myndu ekki borga þá myndi samningurinn falla úr gildi. Í kjölfarið hafi þau reynt að fá samband við útibússtjóra starfsmannabanka varnaraðila til að fá viðtal en hann hafi neitað að hitta þau en hafi þó sagst geta talað við þau í síma. Þá hafi þau einnig haft samband við framkvæmdastjóra einstaklingssviðs varnaraðila en hann hafi bent sóknaraðilum í tölvupósti á að hætta við samninginn við varnaraðila og fara frekar í almenna greiðsluáðlögun þrátt fyrir að sóknaraðilar hefðu á þeim tíma þegar greitt 27 mánuði eða 5,26 milljónir vegna samnings um sértæka skuldaaðlögun.

Sóknaraðilar benda þannig á að varnaraðili hafi ekki á neinn hátt verið tilbúinn að koma til móts við þau, hafi ekki viljað hitta þau né semja við þau. Í kjölfarið hafi sóknaraðilar fengið ábyrgðarbréf frá lögfræðingi varnaraðila sem hafi sagt að samningurinn væri að falla úr gildi og þar hafi jafnframt sagt eftirfarandi: „*Þrátt fyrir að þeir aðilar samningsins sem ekki eigi samningskröfur að samningnum hafi ekki samþykkt frestinn hafi það ekki áhrif á gerð viðaukans enda um ívilnandi ráðstafanir að ræða til að koma á móts við beiðni ykkar*“.

Sóknaraðilar telja umræddan samning vera meingallaðan, bæði aðalsamninginn og viðaukann og hafi þau haft samband við bankann vegna þessa. Ábyrgðarlán séu sögð í einum hluta samningsins falla niður, í öðrum hluta lífa áfram o.s.frv. Erfitt hafi verið fyrir sóknaraðila að átta sig á því hvað yrði afskrifað og hvað ekki, nánast hafi verið óskiljanlegt hver hafi átt að vera heildarupphæð afskrifta í lok samningstímabilsins og hafi mátt skilja að þar sem varnaraðili hafi aldrei greitt inn á ábyrgðarlánin að þá hafi ekki verið afskrifað nema kr. 600.000 í stað 3,9 milljóna af þeim 10 milljónum sem heildarskuldin hafi verið. Þegar sóknaraðilar hafi haft samband við varnaraðila vegna þessa hafi lögfræðingur bankans útbúið nýjan samning sem hann hafi sent í tölvupósti

og hafi verið algjörlega í skjön við þann fyrsta og enginn hafi verið beðinn að skrifa undir. Þá hafi komið í ljós að tvö af lánnum sóknaraðila hafi ekki verið inni í fyrri samningnum. Varnaraðili hafi sagt þeim að hann hafi gert mistök í upphaflega samningnum en sé þó alls ekki tilbúinn að koma til móts við sóknaraðila. Það eina sem hafi komið fram eftir það hafi verið að samningurinn myndi rakna upp ef ekki yrði greitt strax, þrátt fyrir að varnaraðili hafi viðurkennt mistök sín.

Sóknaraðilar benda á að þau hafi sýnt mikinn greiðsluvilja og lagt mikið á sig til að borga um 5,26 milljónir króna í 27 mánuði, í þeirri trú að afskrifaðar yrðu 3,9 milljónir króna af skuld þeirra og að þau hafi alltaf verið fús til þess að standa við samninginn. Í ljósi þessa og einnig vegna réttmætra ábendinga frá þeim varðandi samninginn og breytinga á greiðslubyrði, séu þau mjög ósátt við tómlæti varnaraðila og áhugaleysi á að semja. Sóknaraðilar hafi alltaf staðið í þeirri trú að allir samningsaðilar kæmu að viðaukanum, en viðaukinn hafi verið mjög svo tvíræður.

Sóknaraðilar kveðast hafa bent varnaraðila á að ábyrgðarskuldir í samningnum væru taldar upp í mismunandi flokkum svo mótsagnakennt væri hvað verða skyldi um þær í lok samningstímans. Ef þessi lán væru tekin frá væru ekki nema kr. 600.000 sem ætti að afskrifa sem sé fráleitt miðað við það sem sóknaraðilar hafi verið látin halda í upphafi samnings og viðauka hans. Það sé greinilegt að afskriftin sé að stórum hluta vegna þessara lána sem ekki hafi verið borgað inná heldur fryst sem sé í algjörri mótsögn við það sem komi fram í afskriftarhlutanum.

Hvað varðar greinargerð varnaraðili þá taka sóknaraðilar fram að þau hafi lagt allt sitt traust í hendur starfsmanna útibús varnaraðila við gerð samninganna. Samningurinn hafi aldrei verið útskýrður fyrir þeim, enda hafi komið í ljós síðar að samningurinn hafi verið meingallaður, sbr. atriði þar sem sömu númer á skuldabréfum hafi verið sett í marga liði samnings bæði sem niðurgreidd, afskrifuð eða fryst og lifandi. Einnig hafi í lið 5.4. sagt að LÍN skuldir yrðu frystar í 3 ár frá gerð samningsins. Þrátt fyrir þetta ákvæði hafi annar sóknaraðila fengið kröfu frá LÍN rúmlega einu ári eftir að samningurinn hafi verið gerður. Með öðrum orðum hafi ákvæði samningsins ekki verið virt og fylgt eftir af þeim sem hafi verið ábyrgir fyrir gerð samningsins og hafi þetta því haft bein neikvæð áhrif á greiðslugetu skuldara. Varnaraðili hafi margsinnis verið látinn vita af því símleiðis og tölvupósti en hafi svarað á þann veg að ekkert væri hægt að gera.

Sóknaraðilar benda á að í greinargerð sinni hafi varnaraðili ákveðið að taka út eina setningu úr viðaukanum og túlka samninginn eingöngu út frá þeirri setningu sér í hag, en valið að horfa fram hjá því sem sagt sé frá í textanum á undan í sama viðauka og varði þá aðila sem hafi komið að upphaflega samningnum frá 9. júlí 2012. Sóknaraðilum hafi verið talin trú um að allir aðilar upphaflegs samnings kæmu einnig að viðaukanum. Í honum komi eftirfarandi skýrt fram: A) Að aðilar samnings um sértæka skuldaaðlögun dags. 9. júlí 2012 hafi verið sammála um að gera eftirfarandi breytingar á samningnum, og að öll ákvæði samningsins haldist óbreytt. B) Í lið 5.4 komi fram að frysta eigi LÍN lán í þrjú ár og sé því LÍN samþykkuð kröfuhafi og aðrir kröfuhafar séu AF Lífeyrissjóðurinn, varnaraðili, FD og FG. C) Hinsvegar breyti það því ekki sem fram komi í a-lið að þessi samningur sé háður samþykki kröfuhafa samningskrafna. Viðaukinn segi því skýrt að allir aðilar upphaflega samningsins séu samþykkir og að samþykki kröfuhafa samningskrafna sé til staðar.

Sóknaraðilar benda á að þrátt fyrir að ákvæði samnings dags. 9. júlí 2012 hafi kveðið á um í lið 5.4. að LÍN skuldir skyldu frystar í 36 mánuði, hafi LÍN gert kröfu um greiðslu eftir rúmlega ár frá gerð samnings. Um þetta hafi varnaraðilar margsinnis rætt við varnaraðila. Sóknaraðilum hafi á þessum tíma ítrekað verið bent á að ef þau stæðu ekki við samninginn þá myndi hann rakna upp. Vegna vilja þeirra til að standa við

samninginn hafi þau ákveðið að virða hann áfram. Þrátt fyrir þetta og vitandi um þessa stöðu haldi varnaraðili því ennþá fram að LÍN hafi tekið fullan þátt í þessu samkomulagi og samþykkt að frysta kröfur sínar á hendur sóknaraðilum í 36. mánuði. Þetta sé algjörlega ósatt eins að framan greini. Greiddar hafi verið 820.000 kr. til LÍN frá árinu 2013.

Varðandi umfjöllun varnaraðila um AF lífeyrissjóðinn benda sóknaraðilar á að þegar þau hafi farið að fá rukkanir frá sjóðnum í júlí 2015 hafi þau greint varnaraðila frá því. Þau hafi svo strax haft samband við starfsmann sjóðsins, sem hafi tjáð þeim að það hafi aldrei verið haft samband við hann varðandi viðaukasamninginn fyrr en eftir að hann hafi tekið gildi, þ.e. eftir að þau hafi haft samband við varnaraðila. Sóknaraðilar hafi tjáð honum að þau væru að ganga frá sínum málum við varnaraðila og óskað eftir því að fá frystingu á greiðslum til 1. janúar 2016, sem hann hafi tekið vel í með því skilyrði að faðir Vals myndi skrifa undir frystingu lánsins þar sem lánið hafi verið með veð í húsi hans. Umræddur starfsmaður hafi aldrei orðið við beiðni varnaraðila eftir að viðaukinn hafi tekið gildi, þrátt fyrir tölvupósta eins segi frá í athugasemdum varnaraðila. Sóknaraðilar hafi því náð að ganga frá frystingunni sjálf, en ekki fyrr en í lok október 2015 með hjálp starfsmanna AF lífeyrissjóðsins og föður annars skuldarans.

Hvað varði yfirlýsingu varnaraðila þess efnis að heildarskuldir þeirra séu kr. 44.779.776 vilja sóknaraðilar að lokum benda á að það þjóni litlum tilgangi að nefna þessa heildarupphæð nema að taka fram að 72% af þessum skuldum séu til komin vegna langtíma skuldbindinga við LÍN og AF lífeyrissjóð. Með öðrum orðum séu skuldbindingar þeirra við varnaraðila undir 28% af fyrrgreindri upphæð og af þeim hafi þau borgað kr. 5.238.000 á þeim þremur árum sem þau hafi greitt til kröfuhafa sammingskrafna þar sem varnaraðili hafi verið meginkröfuhafi.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili vísar til bréfs dags. 21. september 2015 þar sem fram komi að umræddur viðauki hafi verið samþykktur af öllum þeim kröfuhöfum sem hafi átt sammingskröfu að samningnum. Í bréfinu segi einnig: „Þrátt fyrir að þeir aðilar sammingsins sem ekki eigi sammingskröfu að samningnum hafi ekki samþykkt frestinn hefður það ekki áhrif á gerð viðaukans enda um ívilnandi ráðstafanir að ræða til að koma til móts við beiðni ykkar. Sama hvernig litið er á samninginn hvílir sú skylda á ykkur samkvæmt samningnum að greiða 36. greiðslur. Verði það ekki gert verður ekki af þeim afskriftum sem felast í samningnum. F verður þá nauðugur sá kostur að fella samning um sértæka skuldaaðlögun niður samkvæmt 20. gr. samkomulagsins.“ Í tölvubréfi, dags. 5. nóvember sl. hafi ennfremur verið útskýrt fyrir sóknaraðilum að skuldabréf nr. X og Y, sem tryggð séu með sjálfskuldarábyrgðum hefðu fyrir mistök verið tiltekin í lið 5.6 í samningnum sem sammingskröfur í staðinn fyrir skuldabréf nr. Æ og Ö. Fyrrgreind skuldabréf yrðu ekki afskrifuð þar sem þau hefðu átt að vera fryst eins og fram kæmi í samningnum. Í tölvubréfinu hafi fylgt með tafla þar sem framangreind mistök hafi verið leiðrétt.

Varnaraðili ítrekar framangreind sjónarmið og bendir á að í lið 3.4. í umþrættum samningi hafi í liðum 11 til 14 verið tilgreind skuldabréf nr. X, Y, Þ og Æ. Skuldabréf nr. Þ og Æ hafi verið frá upphafi í samningnum andstætt fullyrðingum sóknaraðila. Á hinn bóginn hafi þau mistök verið gerð við uppsetningu sammingsins að skuldabréf nr. X og Y hafi verið tilgreind í lið 5.6. sammingskröfur. Varnaraðili bendir þó á að sömu skuldabréf hafi einnig verið tilgreind í lið 5.5. sem ábyrgðarskuldbindingar sem yrðu frystar í þrjú ár. Þá hafi verið ítrekað í lið 6 í samningnum að skuldabréfin tvö yrðu fryst

með vísan til 14. gr. samkomulagsins þar sem þau væru tryggð með sjálfskuldarábyrgð og ljóst þætti að greiðslugeta væri til staðar til að greiða af þeim að samningstíma loknum. Þegar umrædd mistök hafi uppgötvast síðastliðið haust hafi skuldabréfum nr. Æ og Ö verið bætti inn í lið 5.6. í stað skuldabréfa nr. X og Y, sbr. töflu í tölvubréfi til sóknaraðila, dags. 5. nóvember 2015. Líkt og samanburður milli töflunnar eins og hún birtist í lið 5.6. í samningnum og leiðréttrar töflu sýni hafi mistökin verið leiðrétt með því að heildargreiðsla á samningstíma hafi lækkað um kr. 14 eða úr kr. 6.024.384 í 6.024.370 og heildarafskrift hafi hækkað um kr. 64.089, eða úr kr. 3.928.882 í kr. 3.992.971. Afborganir pr. mánuð af samningskröfum hafi haldist óbreyttar sem kr. 167.334. Með öðrum orðum hafi umrædd mistök engin áhrif á niðurstöðu samnings sóknaraðila. Þá telur varnaraðili rétt að ítreka að skuldabréf nr. Ö og Æ sem upphaflega hafi gleymst að tiltaka í lið 5.6 í samningnum, hafi verið tilgreind í lið 3.4 og því inni í samningnum frá upphafi. Loks hafi verið verið algjörlega vanreifað af hálfu sóknaraðila hvernig framangreind mistök geti leitt til þess að eftirstöðvar greiðslna samkvæmt samningnum eigi að falla niður.

Hvað varði fullyrðingar sóknaraðila um gerð viðauka við samninginn, dags. 6. nóvember 2013, bendir varnaraðili á að líkt og afrit af viðaukanum beri með sér hafi allir kröfuhafar samningskrafna samþykkt viðaukann, þ.e. FD og FG auk varnaraðila, en í viðaukanum hafi komið fram að hann sé „háður samþykki kröfuhafa samningskrafna samningsins“. Þar sem skuldabréf nr. V við AF lífeyrissjóðinn hafi verið fryst á samningstíma en ekki niðurfellt hafi AF lífeyrissjóðurinn ekki þurft að samþykkja umræddan viðauka. Þá bendir varnaraðili á að líkt og tölvupóstur beri með sér hafi varnaraðili haft samband við aðra kröfuhafa í ágúst 2015 í kjölfar kvartana frá sóknaraðila þess efnis að aðrir kröfuhafar væru farnir að senda þeim greiðsluseðla og óskað eftir staðfestingu frá hinum kröfuhöfunum að þeir hefðu stillt kröfur sínar þannig að ekki skyldi innheimt hjá sóknaraðila fyrr en staðfesting lægi fyrir frá varnaraðila um að þau hefðu staðið við samninginn. Svör hafi borist frá FG og þess efnis FC að ekki væri verið að innheimta neinar kröfur hjá þeim og þau væru einungis með lán vegna samningskrafna hjá þeim sem væru með lokagjalddaga 1. janúar 2016. Af svári AF lífeyrissjóðsins megi ráða varnaraðili hafi gleymt að óska eftir því við lífeyrissjóðinn að framlengja frystinguna til 1. janúar 2016 þegar viðaukinn hafi verið gerður en lífeyrissjóðurinn hafi brugðist fljótt við og framlengt frystinguna um sex mánuði. Í þessu samhengi vekur varnaraðili sérstaka athygli á eftirfarandi ummælum starfsmanns AF lífeyrissjóðsins: „Höfum ekki fengið áður þennan viðauka, enda aðeins gert ráð fyrir að kröfuhafar samningskrafna samþykki hann.“ Loks bendir varnaraðili á að Lánasjóður íslenskra námsmanna hafi ekki verið aðili að samkomulagi um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun og því hafi ekki verið unnt að knýja hann til að framlengja frystinguna, enda þótt hann hafi fallist á að frysta kröfur sínar á hendur sóknaraðilum í 36 mánuði. Með vísan til framangreinds telji varnaraðili fullyrðingar sóknaraðila ekki eiga við nokkur rök að styðjast.

Varnaraðili bendir á að samkvæmt samningnum og viðauka við hann hafi sóknaraðilum borið að greiða samtals 36 greiðslur og einungis að því skilyrði uppfylltu hefðu eftirstöðvar samningskrafna verið færðar til afskrifta, sbr. lið 5.6 í samningnum. Þar sem sóknaraðilar hafi ekki staðið skil á 36. greiðslum sé skilyrði fyrir afskrift ekki uppfyllt. Með vísan til alls framangreinds telur varnaraðili enn fremur að sóknaraðilar hafi hvorki sýnt fram á umrædd mistök sem hafi verið leiðrétt né gerð viðaukans geti leitt til þess að eftirstöðvar greiðslna samkvæmt samningnum eigi að falla niður og því beri að hafna kröfu sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Krafa sóknaraðila er í kvörtun þeirra orðuð svo: *Að F/Starfsmannaútibú felli niður/afskrifu eftirstöðvar greiðslna í samningi um sértæka skuldaaðlögun dags. 09.07.2012/viðauka við samning dags. 06.11.2013.* Í kvörtuninni kemur á hinn bóginn fram að við skoðun á upphaflega samningnum hafi komið í ljós að hann væri meingallaður og mjög óljós, m.a. um það atriði hvaða hvaða lán skyldu afskrifuð í lok samningstímans og hver ekki. Þá kemur fram í kvörtuninni að ágreiningur er með aðilum um þýðingu samninganna einmitt að þessu leyti, þ.e. hvaða lán beri að afskrifa í lok samningstímans. Það er því ljóst að úrskurður nefndarinnar um kröfu sóknaraðila myndi litlu eða engu breyta um deilu aðila.

Það er jafnframt ágalli á málatilbúnaði í máli þessu að ekki er fyllilega skýrt að hve miklu leyti sóknaraðilar greiddu umsamdar greiðslur samkvæmt umræddum samningum.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Nefndin áréttar að í 18. gr. verklagsreglna um sérstaka skuldaaðlögun segir að aðilar samnings þessa skuldbindi sig til þess að fylgja vönduðum viðskiptaháttum í hvívetna, virða jafnræði í framkvæmd, heiðarlega upplýsingagjöf til allra viðskiptamanna sinna. Af gögnum málsins að dæma hefur varnaraðili ekki fyllilega staðið við þessa skuldbindingu sína í samningum sínum við sóknaraðila. Óskýrleiki í samningum þessum olli því að ekki var fyrirjáanlegt hver greiðslubyrði þeirra yrði á mánuði á samningstímanum auk þess sem mistök voru gerð við tilgreiningu lána í einstökum liðum.

Allt að einu eru kröfur sóknaraðila svo óskýrar, með hliðsjón af ofangreindum athugasemdum, að í raun og veru liggur ekki fyrir hvaða lán þau krefjast þess að falli niður. Þá er óljóst á hvaða grundvelli þau telja að umrædd lán eigi að falla niður þrátt fyrir að ekki hafi að fullu verið staðið við skuldbindingu um 36 mánaða afborgarnir af samningunum eða hvort niðurfellingarinnar sé jafnvel krafist vegna þess að búið sé að borga í samræmi við samningana. Er óhjákvæmilegt að vísa málinu frá eins og það er lagt fyrir nefndina.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M og N, gegn varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 11. mars 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Unnur Erla Jónsdóttir